

fat paa Personer, hvis Ydre eller Optraeden var af den Beflaftenhed, at der var grundet Formodning om, at de vilde falde Stebet eller det Land, hvortil de vare komne, til Byrde, hvilket med andre Ord vil sige en ny Udgave af § 14 i Forordningen af 10de December 1828. Jeg negter ikke, at jeg for mit Vedkommende nærer stor Betænktheden ved i en ny Lov at give Politiet en saadan Discretioner Myndighed, at lade det berø paa hver enkelt af Landets Politimestres Skjøn — jeg vil ikke sige vilkaarlige Skjøn —, om en Person ifølge sit Ydre og sin hele Optraeden stempler sig som en saadan, mod hvem der kunde være Anledning til at anvende en ekstraordinær Fremgangsmaade; men det maa jo derhos ikke glemmes, at inden for visse Grændser skal jo Politiet fremdeles beholde en Myndighed i den Retning, som det ærede Medlem talte for. Der gjøres jo ingen Forandring i de Bestemmelser, som gjælde med Hensyn til Løsgængere; der er jo tvertimod i Lovforslagets § 21 udtalt, hvad der ganske vist er en Følge af de nu gjældende Regler, men hvad jeg har troet det hensigtsmæssigt udtrykkelig at sætte i Lovforslaget, netop for at gjøre det tydeligt, at der i den Henseende ikke skete eller tilfattedes nogen Forandring i den nu gjældende Retstilstand, at Enhver er forpligtet til at give Politiet de Dplysninger, det forlanger med Hensyn til hans Legitimation. Det siges jo der, at Vedkommende er forpligtet til at give Dplysninger, „naar Politiet i Anledning af de i Medfør af den foregaaende Paragraf skete Opgivelser eller paa Grund af andre særlige Omstændigheder dertil opfordrer“, og naar altsaa en Person ved sit Ydre og sin Optraeden virkelig giver grundet Anledning til at antage, at han er en Vagabond, en Løsgænger, en Betler, en Person, der vil gjøre Spektakler og vil falde til Byrde, saa forekommer det mig, at Politiet i de Regler, der gjælde for Løsgængere og Betlere, og ligeledes her i § 21 vil have tilstrækkelig Gjæmel til at affordre ham Legitimation, ikke Legitimation af en vis Art, men saa megen Legitimation, som overhovedet i det givne Tilfælde maatte anses nødvendig for at sætte Politiet i Stand til at danne sig et fornuftigt Skjøn over, hvor vidt det kan anses for forvarligt at lægge yderligere Hindringer i Veien for den Paagjældendes Frihed. Jeg ser derfor egentlig ikke, at der bliver Andet tilbage af praktisk Betydning end dette, at det ærede Medlem vil have, at Politiet skal kunne standse og hjemfende en Mand, naar han ikke er i Besiddelse af Subsistensmidler, eller selv om han er i Besiddelse af Subsistensmidler, naar han ikke kan oplyse, at han har havt Arbejde i de sidste 6 Uger. Hvad det Sidste angaar, tror jeg ganske sikkert, at man ved nærmere Overveelse maa komme til det Resultat, at det ikke vil være rigtigt at give Politiet Ret til at bortvise en Mand, der er i Besiddelse endog af rigelige Subsistensmidler, fordi han ikke har havt Arbejde

i de sidste 6 Uger. Mere kunde ganske vist tale for en saadan Hjemsendelsesret fra Politiets Side, naar han ikke var i Besiddelse af Subsistensmidler; men her vil jeg gjøre gjældende, hvad det ærede Medlem selv anførte med Hensyn til Lovforslagets § 4, at dette „Subsistensmidler“ jo bliver et temmelig vagt Begreb, og at man da vilde udsætte sig for, at en saadan Bestemmelse blev bragt i Anvendelse af de forskjellige Politimestre paa meget forskellig Maade. — Jeg tror, at man ved nærmere at overveie denne Sag maa komme til det Resultat, at det vil være vanskeligt at gennemføre en særlig Kontrol med indenlandske Omreisende, dersom man ikke vil gaa det Skridt at indføre et Slags Vandrebog eller tvungen Opholdsbog for dem i Sighed med, hvad der er foreskrevet for Udlandinge, men jeg holder mig fremdeles overbevist om, at en saadan Foranstaltning vil vise sig at være ganske uoverordentlig vanskelig for ikke at sige umulig at gennemføre i Maret 1874. Hvis man ved at overveie denne Sag skulde kunne komme til at paavise enkelte bestemte Kontrolmidler lige over for Indlandet, som kunde lette Politiet den det paahvilende, ganske vist baade betydningsfulde og besværlige Opgave: at føre behørig Kontrol med alle mistænkelige Personer, er det en Selvfølge, at jeg med stor Glæde og Beredvillighed skal modtage ethvert Bidrag fra det ærede Things Side.

Oyenbøll: De sidste Ytringer af den høitærede Justitsminister varlede jo meget Godt for dette Lovforslags fremtidige Skikkelse, saaledes som jeg kunde ønske den, og jeg skal derfor ikke opholde Thinget ret længe, men det maa dog være mig tilladt at gjøre et Par Bemærkninger til, hvad der blev ytret af den ærede Minister. Ganske i Forbigaaende skal jeg sige, at jeg ikke tror at have udtalt mig paa den besynderlige Maade, at enhver Reifende, der passerer en Kjøbstad, skulde melde sig for Politiet, altsaa ogsaa naar han rejser med Ferndanen; det var i alt Fald ikke min Mening, og jeg tror, jeg udtalte mig ret tydeligt ved at oplæse den paagjældende Lovbestemmelse i Forordningen af 24de Juli 1822. Saavidt jeg erindrer, læste jeg den op, navnlig Begyndelsen af dens § 5, at: „Enhver til en Kjøbstad ankommande fremmed eller ubekjendt Person, som agter nogen Nat at opholde sig samstedts, skal anmeldte sig“ osv., og videre gaar selvfølgelig ikke den Forbring, jeg tillod mig at fremsætte før. Den høitærede Minister nævnte, at der var en meget væsentlig Minoritet af Politieembedsmænd, som havde udtalt sig imod at have enten helt eller delvis Kontrollen med indenlandske Vagabonder. Jeg kan kun beklage, at min ærede Ojenbo (Schlegel) er af aldeles modsat Mening paa dette Punkt; det skulde glæde mig, om jeg under Sagens Gang kunde omstemme ham; da det fremgaar af hans egne Ytringer, at han aldrig